

Θεοτόκος και Θεομήτωρ.

π. Δημήτριος Μπόκος.

Παναγία.

Σύνοδοι οικουμενικές και θεοφόροι πατέρες ασχολήθηκαν διεξοδικά με το ερώτημα: Ποιον τελικά γέννησε η Παναγία;

Ξεκινώντας από το λάθος να θέλουν να εξηγήσουν λογικά τα πράγματα που είναι έξω και πάνω από τη λογική οι αιρετικοί, έλεγαν πως η Παναγία γέννησε έναν απλό άνθρωπο. Ο Χριστός δεν ήταν Θεός αλλά άνθρωπος.

Άλλοι έλεγαν ότι αυτός ο άνθρωπος-Χριστός μετά τη γέννησή του ενώθηκε με τον Υιό και Λόγο του Θεού. Έχουμε δηλαδή δύο Χριστούς: Τον Υιό και Λόγο του Θεού που γεννήθηκε απ' τον Θεό-Πατέρα και τον άνθρωπο-Χριστό που γεννήθηκε από την Παναγία. Δύο διαφορετικά πρόσωπα που μετά ενώθηκαν μεταξύ τους. Γι' αυτό και ισχυρίζονταν, ότι δεν πρέπει να λέγεται Θεοτόκος η Παναγία, αλλά ανθρωποτόκος, Χριστοτόκος.

Άλλοι έλεγαν ότι στον Χριστό ενώθηκαν όχι δύο πρόσωπα, αλλά δύο φύσεις, η θεία και η ανθρώπινη, μετά την ένωση όμως η ανθρώπινη χάθηκε. Απορροφήθηκε, διαλύθηκε μέσα στη θεία φύση, έπαψε πια να υπάρχει. Μετά την ένωση έμεινε μόνο μία φύση, η θεία. Αυτοί ονομάστηκαν μονοφυσίτες.

Τι διδάσκει η Εκκλησία;

Την πίστη των Αποστόλων. Ότι δηλαδή ο Χριστός είναι όχι δύο, αλλά ένα και μόνο πρόσωπο. Ο Υιός και Λόγος του Θεού. Γεννημένος από τον Πατέρα «προ πάντων των αιώνων», ίσος, συνάναρχος και ομοούσιος με αυτόν. Θεός τέλειος, όπως ο Πατέρας και το Άγιο Πνεύμα. Το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος. Αυτός ο Θεός Λόγος κατεβαίνει στην κοιλιά της Παναγίας. Παίρνει απ' αυτήν ανθρώπινη φύση. Δεν έχουμε δύο χωριστά πρόσωπα, ένα Θεό και έναν άνθρωπο που ενώνονται, αλλά ένα και μόνο πρόσωπο, τον Υιό του Θεού, που στη θεία του φύση προσθέτει και την ανθρώπινη. Ο ίδιος είναι και Θεός και άνθρωπος.

Από την Παναγία δεν γεννιέται ένας άλλος, απλός άνθρωπος, που θα ενωθεί εν συνεχεία με τον Υιό του Θεού. Ο ίδιος ο Υιός του Θεού Πατρός γεννιέται και από την Παναγία παίρνοντας σάρκα από αυτήν.

Ο Χριστός δηλαδή, που λέγεται και «Θεός Λόγος» και «Λόγος του Θεού», έχει δύο γεννήσεις: α) Μία ως Θεός, προ των αιώνων (άχρονη) από τον Θεό Πατέρα του. β) Και μία ως άνθρωπος, εν χρόνω, σε συγκεκριμένη χρονική στιγμή, από την Παρθένο μητέρα του. Ο Υιός του Θεού γίνεται και Υιός του Ανθρώπου, της Παναγίας. Στην πρώτη γέννηση γεννάται αμήτωρ, στη δεύτερη από αμάτωρ.

Η Παναγία λοιπόν είναι Θεοτόκος και Θεομήτωρ, αφού γεννά ως άνθρωπο τον ίδιο τον Υιό του Θεού.

Έτσι το ίδιο πρόσωπο, ο Χριστός, αποκτά δύο φύσεις, απολύτως ενωμένες, αλλά και απολύτως διακριτές επάνω του. Αδιαίρετες μεν, αλλά και ασύγχυτες. Δεν χάνεται καμιά μέσα στην άλλη. Αντιθέτως! Διατηρούνται

αναλλοιώτες, πλήρεις, ολόκληρες, με όλα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της γνωρίσματα η κάθε μία.

Μια υπέροχη περιγραφή του εκστατικού αυτού γεγονότος δίνει το δογματικό αναστάσιμο Θεοτοκίο του Γ' ήχου.

«Πώς μη θαυμάσωμεν τον Θεανδρικόν σου Τόκον, πανσεβάσμιε; Πείραν γαρ ανδρός μη δεξαμένη, πανάμωμε, έτεκες απάτορα Υιόν εν σαρκί, τον προ αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα αμήτορα, μηδαμώς υπομείναντα τροπήν ή φυρμόν ή διαίρεσιν, αλλ' εκατέρας ουσίας την ιδιότητα σώαν φυλάξαντα...»

Αυτή είναι η πίστη των Αποστόλων, των Πατέρων, της Εκκλησίας.

«Αντιύλη» – Ι. Ν. Αγ. Βασιλείου, 481 00 Πρέβεζα.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>